

AL CUI EȘTI TU?

Era o expresie des folosită îndeosebi în mediul rural.

Familii cu mulți copii care creșteau în voia lor ajutau la treburile gospodăriei ca și în prezent, iar la o sărbătoare creștinească, spălați și curat îmbrăcați, ieșeau pe ulița principală. Câte unul din sfatul bătrânilor (structură ancestrală desființată iremediabil sub regimul comunist) îl oprea pe câte un băiețandru mai răsărit și îl întreba:

- Al cui ești tu?
- Păi al lui Zdrelea!
- Mă, da' mare te-ai mai făcut!

Erau apelative standard, iar fiecare matur avea câte o poreclă; nu se supăra nimeni față de acest nume de împrumut, care îi rămânea până închidea ochii, cum ar fi: Chioru', lu' Nătângu, Cap-Îngust, Fumează ș.a. Aceasta ar fi o zonă idilică, a vieții de demult, molcomă și așezată, de la țară, nealterată de mondenități, încrâncenări ori trădări, intoxicații și multe alte tare existente în proporție covârșitoare în mediul urban. Iar în acest demers, Capitala, populată cu Mitici, așa cum le plăcea provincialilor să îi eticheteze malițios, a concentrat de-a lungul timpului mai toate belelele cunoscute ori inventate la nivel național.

Și de la general să trec într-un mod delicat la concret.

Cu ceva ani în urmă, pe piața achizițiilor din protofoliul FPS era și o firmă puternică atunci, acum falimentată, cum bine îi șade oricărei foste (comuniste) întreprinderi, care asigura locuri de muncă, producție, export etc. Reprezentantul meu pentru acest demers a fost obligat să completeze o sumedenie de formulare, întocmind în acest sens un voluminos dosar. În „tona” de documente era și o copie după C.I. În ziua „licitației”, s-a îmbrăcat frumos, avea o limită generoasă pentru a plusa la acel pachet de acțiuni. L-am așteptat și, după nici un sfert de oră, a ieșit vădit tulburat. L-am întrebat: Ce s-a întâmplat? Mi-a spus că a fost exclus, deoarece C.I. îi expirase cu o zi înainte!!? Cum s-ar spune, al cui era el? Nu făcea parte din „sistem”.

Încercând felurite variante de privatizare, ca un naiv ce eram, am depus toate documentele cerute pentru a achiziționa pachetul majoritar de la o societate comercială, care deținea spații mici, dar multe, în Capitală. M-am interesat periodic despre licitația ce avea să vină, primind în scris că voi fi anunțat la timpul potrivit. A trecut ceva timp și după o audiență la FPS mi s-a comunicat că acea societate a fost demult „vândută” la un străin din Orientul Mijlociu.

Mi-am spus în sinea mea, al cui sunt eu? Să am aberanta pretenție, ca român, că aș fi putut gestiona în mod corect acea societate comercială, să am și tupeul să o pot achiziționa? Nu, ea a fost dedicată altcuiva.

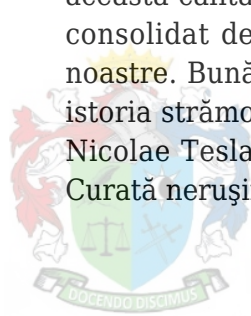
Dar răposatul Ministru al Privatizării (pe care l-am cunoscut la propriu), țărâna să-i atârne greu pe creștetul lui, a privatizat printre altele și Combinatul Siderurgic de la Galați, un colos. În preziua semnării actelor cu „indianul”, a survolat din elicopter „obiectivul”. A rămas perplex văzând dimensiunile uriașe ale Combinatului, care a fost vândut cu echivalentul a câtorva „gipane” mai acătări.

Păi măi popor român, al cui ești tu să judeci ce nenorocire a făcut un prăpădit de ministru? Dar el? A cui „mână” a fost?

În decursul ultimelor decenii, din acțiunile unora sunt devoalate în prezent o sumedenie de coterii, coagulate astfel încât la nivelul doi, trei în ierarhiile de conducere ale țării sunt aceleași personaje care dirijează din umbră toată viața noastră economică, socială și chiar politică. Trebuie „listați” cei aproximativ 2-3 mii de indivizi care „se plimbă” prin mai toate ministerele și agențiile țării în ultimii 20 de ani. Să fie făcută publică traiectoria lor și imediat să fie trimiși spre zone private, pe care, parțial, deja le controlează. În acest fel, societatea românească poate fi primenită. Ar fi o părere. Dar cine sunt eu să emit o asemenea aserțiune? Un minuscul pe fundalul celor care dirijează uriașele malversațiuni ce au ca țintă slăbirea statului de drept, așa cum îl percepem noi, naivii, că ar trebui să fie și interesele lor, care nu au nici un fel de legătură cu pilonii societății, spunem noi, democratice, de egalitate, de respectare a valorilor europene, unanim recunoscute.

Sau mai aproape de sufletul nostru ar putea suna sintagma: „Al cui purtător de cuvânt ești tu?”. Poți fi un purtător de cuvânt al Domnului și atunci te dedici unei anumite cariere ori ești purtătorul de cuvânt al altor entități sociale, economice, politice etc și pentru fiecare dintre ele comportă o amplă analiză. Al cui ai fost tu, Adame? Că seducând-o pe singura femeie existentă pe Pământ (înaintea ei se spune că a fost Lilith) ai convins-o în felul tău și astfel, de atunci încolo, noi toți am devenit păcătoși. Oferindu-i tandru măru proverbial, ai fost coautorul păcatului originar.

Și, de atunci încolo, noi, urmașii tăi suntem predestinați să trăim în păcat, că nu avem încotro; deoarece de când ne naștem și până ne oferim ultima suflare către Duhul Sfânt, avem, ineluctabil, această calitate. Dar noi, ca români, oare, ai cui mai suntem? Cei din jurul granițelor noastre și-au consolidat de secole autenticitatea viețuitorilor istoriei pe aceste pământuri, ba chiar și pe ale noastre. Bunăoară, bulgarii și-au însușit istoria triburilor geților odrizi, pe care o prezintă ca fiind istoria strămoșilor lor. Ba l-au revendicat și pe Decebal. Pe mai departe, Vlad Țepeș ar fi sârb, ca și Nicolae Tesla. Cei din jurul nostru își edifică propria lor istorie pe conducătorii/voievozii noștri. Curată nerușinare; dar și o crasă delăsare a elitelor noastre istorice.

ROMÂNIA

*Independența
prin Cultură*

Cu ochii mei, privesc spre o sumedenie de istorici actuali. Par a fi școliți la Viena ori la Budapesta, deși vorbesc românește, dar gândesc aiurea. Ba sunt și susținuți discret de către entități absconse. Oare Institutul de Istorie „Nicolae Iorga” „umplut” cu zeci de istorici adevărați de ce tace? Elaborează lucrări (că de aceea sunt plătiți) spre alte zone geografice, nu cele autohtone.

De pildă un unchi al meu, mare cercetător la acel Institut, trecut acum în neființă, deși ar fi trebuit printre altele să limpezească o sumedenie de lacune din istoria familiei noastre, a tratat, pe perioada vieții lui, subiecte exterioare grupului „Stoika”. Tu, „Moromete” actual, cui mai aparții, al cui mai ești? Că fiii ți-au plecat în străinătăți spre a se îndestula, spun ei, Cocoșilă și Dumitru lui Nae, abia așteaptă să pună mâna pe ceva din averea ta muncită, iar Catrina și fetele tale sunt deja undeva prin Italia ori Spania, naiba să le ia.

În acest context, Marin Preda cu siguranță ar fi abandonat narațiunea.

Deja trăim alte vremuri, mult mai potrivnice decât cele gândite de acest magistral autor.

În prezent, s-ar putea pune într-un anumit context alte „valori”, nivelul de agresivitate, pornografie infantilă, decădere morală majoră etc, acea/acele persoane cui aparțin? Bătaia din familie (soție/concubină/copii/alții din anturaj), bătaia din școli (profesor/elevi și invers), bătaia de pe stradă, găștile de cartier, bătaia din mijloacele de transport în comun, bătaia între conducătorii auto/șoferi; generalizata bătaie oare cui aparține?

Regnul animal o susține doar pentru perpetuarea speciei; cea umană oare unde s-ar situa?

Aș aduce în discuție un crâmpei al sufletului meu, sub apelativul „Al cui sunt eu?”. Da, este o lungă disertație care ar putea umple tomuri întregi de cărți; în spatele meu, dar și al altor consângeni, care trăiesc, au urmași, este cum s-ar spune o istorie seculară, care ar trebui redescoperită.

Al cui sunt eu? Eu sunt „lipit” de acest pământ. Mesajul transmis de strămoșii mei este de neatins. Slujește-ți țara, slujește poporul, lasă la o parte trădătorii care au chip și nume românesc, dar se închină către alții, fii mândru și lasă urmașilor tăi aceste îndemnuri.

„Al cui ești tu?” ar suna întrebarea, iar răspunsul „Cine sunt eu?”, așa cum spune uriașul, la propriu, dar și la figurat, Ion Creangă, în „Amintiri din copilărie”: „Ia, am fost și eu, în lumea asta, un boț cu ochi, o bucată de humă însuflețită din Humulești, care nici frumos până la 20 de ani, nici cuminte până la 30 și nici bogat până la 40 nu m-am făcut. Dar și sărac ca anul acesta, ca în anul trecut și de când sunt, niciodată nu am fost”.

Aceasta ar fi o concluzie perfectă asupra zilelor pe care le trăim în prezent.

FLORIAN LAURENȚIU STOICA

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*